

ДО СЛАДКАРЯ СТАВРИ И. ТРЯБВА ЛИ ДА СЕ СТРАХУВАМЕ ОТ СМЪРТТА?

Чувал ли си за блажения дякон Авакум? Когато турците го водели, окован с вериги, през Белград, за да го набият на кол, този доблестен босненец пеел:

Сърбинът е Христов, радва се на смъртта!

Тези думи звучат напълно в духа на свети апостол Павел, който пише на филипци: Желая да се освободя и да бъда с Христос, защото това е много по-добро; но да оставам в плътта е потребно за вас (Фил. 1:23-24). Апостолът дори не говори за смърт, а само за преминаване от този живот в онзи. И се радва на отвъдния живот повече, отколкото на тукашния.

Неотдавна попитах един старец, физически здрав, какво желае най-силно от Бога? Като тури ръка на гърдите си, той ми отговори: „Смърт и само смърт“. - „А вярваш ли в живота след смъртта?“ - „Точно заради тази вяра желая колкото е възможно по-скорошна смърт“ - рече старецът.

Невярващите се страхуват от смъртта, защото смятат, че тя е пълно унижаване на живота. Много вярващи хора също се страхуват от смъртта, замислят, че не са изпълнили задълженията си в този свят: не са отгледали децата си, не са завършили започнатото. Дори и някои свети люде са изпитвали страх в смъртния си час. Когато ангелите дошли да вземат душата на свети Сисой, този ангелски човек се молил да го оставят още малко в този живот, да се покае и да се приготви за отвъдния. Но светците не са се страхували от смъртта, а от Божия съд след нея. И това е единственият оправдан страх у християнина, който вярва във вечния живот и в Божия съд. А без вяра в отвъдния, небесния живот, страхът е вече на шията, с което смъртта тегли осъдените в своята паст. За невярващия животът е не нещо друго, а повеи на смъртта, вятър, който вдига и сваля мъртвата пепел; развява я и отново я оставя да се слегне върху земята. Ако невярващият е докрай логичен, той би трябвало да каже, че живот всъщност няма. За него смъртта е единствената вяра; единствената вечна сила, единственият бог. Но за нас, християните, смъртта е завършване на едно училище, сигнал за приключване на военната служба и мост за завръщане в нашата родина. Всъщност за онези, които вярват в Христос, смъртта сама по себе си е нищо. Христос е казал на Мария и казва същото и на нас днес: *Аз съм възкресението и животът; който вярва в Мене, и да умре, ще оживее.* На кого да вярваме, ако не на Христос, братко Ставри? На хората не можеш да вярваш дори когато ти казват името си, още по-малко когато ти кажат: „ще ти платя утре“, а най-вече когато говорят за дълбоки и възвишени неща. Освен Сина Божи, никой не знае нищо нито за смъртта, нито за онова, което ни чака след нея. Но Той е знаел, и ни е явил, и ни е показал. Чрез Неговата победа, по думите на апостола, смъртта биде погълната. Защо тогава да се плашим от онова, което е погълнато от Христовото възкресение? Страхът от смъртта не полепва върху долепените до Христос, Победителя на смъртта и Дарителя на живота.

И все пак остава един напълно уместен и оправдан страх, който и светите души са изпитвали пред лицето на смъртта. Това е страхът не от смъртта, а от неподготвеността за безсмъртния живот. Страхът от своята душевна нечистота. Понеже нечистите няма да видят Бога, нито истинския живот в небесата.

Господ нека ти бъде храброст и утеха.